

[P. N. Petersen (Røjlø).]

udover dem, der blev taget til fange. Resultatet blev, at russerne og tyskerne i skøn forening delte landet. Geografisk set, taktisk set indtager Danmark nu Polens stilling. Vi ligger måske mest udsat af alle lande her i Europa. Vi ligger ved den alfare vej. Det vil ikke være muligt, hvis ulykken skulle bryde løs, for vore allierede at komme os til hjælp, inden man fra anden side har besat vort territorium. Noget andet er det med de Forenede Nationer. Det kan jo bryde ud et hvilket som helst andet sted, som vi bl. a. har set det i Korea, det kan også bryde ud i det nære Østen eller måske andre steder. Der er for mig ingen tvivl om, at den eneste sikkerhed, der i virkeligheden betyder noget for de små nationer, er at slutte op om De Forenede Nationer. Det er denne organisation, vi må knytte vort håb til.

Så nævnte den højtærede forsvarsminister, at en magtbalance var nødvendig for at kunne forhandle. Ja, det forekommer mig, at historien hidtil har vist, at en oprustning fra forskellige sider før eller senere uvægerligt ender med en udløsning i krig. Jeg tror derfor ikke, at magtbalancepolitikken er betryggende, og jeg tror, at den lige så vel kan føre til krig, som den kan føre til fred. Historien har vist, at forholdene kan udvikle sig på den måde.

Den højtærede udenrigsminister fremhævede, at det radikale venstre har opgivet neutralitetspolitikken. Ja, det har vi i erkendelse af, at et lille folk som vort selvfølgelig ikke er i stand til at optage en eksistenskamp med nogen af de nationer, der kan blive tale om. Det er derfor, at vi har opgivet denne politik. Og når den højtærede udenrigsminister påstår, at den tale, som jeg holdt her i eftermiddags, var en tale, som vi indenfor det radikale venstre har holdt siden 1905, må jeg heroverfor sige, at den tale, som vi har hørt fra konservativ side — forresten også fra venstres —, forekommer mig at være en tale, jeg har hørt før, ikke alene fra det konservative folkeparti, men selvfølgelig også fra det gamle højres side, som jo forlængst er afgået ved en blid og rolig død. Det er de samme toner, der går igen lige fra hr. Estrups dage og til hr. Ole Bjørn Krafts, nøjagtig de samme. Vi indenfor det radikale venstre bestræber os for, og det håber jeg også — det føler jeg mig iøvrigt overbevist om —, at man gør fra anden side, at tilvejebringe en sådan ordening, som vi efter vor opfattelse mener vil være den bedste

for at sikre vort lands og vort folks stilling i den kommende tid.

Ja, jeg tror, det var det væsentligste, der var at sige i anledning af de bemærkninger, som blev fremsat til mit foredrag af de to højtærede ministre.

Chr. Nielsen: Jeg betegnede i mit første indlæg den fremgangsmåde, man anvender ved rigsdagens behandling af det foreliggende forslag, som en formalitet. Hertil svarede forsvarsministeren mig, at det er helt forkert, jeg tager fejl, for selvfølgelig står det rigsdagen ganske frit for at forkaste det forslag til beslutning, som her er forelagt. Ja, det har jeg læst, der står i teksten, men det, jeg har peget på, er, hvor uendelig vanskeligt man i grunden har gjort det for rigsdagen at forkaste forslaget, fordi regeringen på forhånd har bundet Danmark i en sådan grad, at en forkastelse vil være praktisk talt umulig. De beslutninger, man her behandler, er på alle punkter omsat til virkelighed, og det var det, jeg mente med mine bemærkninger om, at det havde været mere anstændigt, hvis regeringen havde ventet med at gå til handling, indtil den havde fået rigsdagens godkendelse.

Den højtærede minister gav udtryk for, at Eisenhower rejste til Danmark og andre steder nærmest har været en foredragsturné, og at det, som nu er forelagt kongressen, blot indskrænker sig til en skildring af hans rejseindtryk fra Skandinavien og de øvrige lande. Jeg har nu læst referaterne af kongressens forhandlinger, og jeg har forstået, at det er lidt mere end et tilfældigt rejseforedrag, der har været tale om. Det er jo i realiteten det grundlag, som Amerikas kongres skal bygge på, når den nu skal gå med til en øget oprustning. Det var ikke tilfældige indtryk, Eisenhower var ude for at samle sammen. Han førte forhandlinger med den danske regering, og jeg har et bestemt indtryk af, at denne regering også har givet ham tilslutning til de synspunkter, som han nu har fremlagt overfor den amerikanske kongres.

Dernæst siger forsvarsministeren, at det indebærer ikke nogen ulykke, at Eisenhower bliver udnævnt til øverstkommanderende, for han får ikke frie hænder, han er underkastet Atlantpagtlandenes fællesråd og skal adlyde deres beslutninger. Den forklaring giver jeg ikke meget for. Vi har jo en uhyggelig lang række eksempler på, hvad militære generaler foretager sig på egen hånd, og vi, der har oplevet det sidste i Korea med general MacArthur, som jo har tiltaget sig en magt, som ganske tilsidesætter de